

[Hans Hansen (Baago).]

bestræbelser, der har været udfoldet, er strandet på Textilarbejderforbundets absolutte krav om, at Læsø Uldspinderi skal udmelde sig af Kristeligt dansk Fællesforbund, opsiges overenskomsten og lade samtlige arbejdere i virksomheden indtræde i Textilarbejderforbundet. End ikke en hævnning af timelønnen i overensstemmelse med Textilarbejderforbundets krav kunne hæve blokaden.

Situationen i øjeblikket er da denne: Læsø Uldspinderi kan fortsætte sin virksomhed uhindret, idet der daglig melder sig arbejdere til virksomheden, flere end man kan beskæftige. Virksomheden kan med lethed afsætte sine garner. Der er, som forholdene ligger i øjeblikket, nok, der gerne vil købe. En række større og mindre fabrikker ud over landet ligger helt eller delvis stille på grund af blokaden og er ikke i stand til at skaffe sig garner andetsteds fra.

Kan noget sådant kaldes produktionsforøgelse? Der råbes til stadighed på produktionsforøgelse fra socialdemokratiets side, men når det gælder den hellige fagforeningsret, tager man ikke i betænkning stiltiende at godkende sådanne skridt, som i den foreliggende sag er taget i anvendelse. At man samtidig træder på nogle menneskers samvittigheds- og foreningsfrihed, tager man ikke så nøje.

Vi er mange, der med spænding afventer udfaldet af den sag, uldspindriet har anlagt imod Textilarbejderforbundet. Almindelige mennesker synes ikke, det kan være svært for domstolene at dømme i denne sag. Skulle dommen mod forventning gå spindriet imod, forekommer det mig, at sagen må give anledning til en nærmere undersøgelse i arbejds- og socialministeriet og om fornødent til en udvidet lovgivning på dette specielle område. Som det ligger, smager de anvendte metoder af fagforeningstyranni. Sagen afslører tillige en forfølgelse af mennesker, som på grund af deres kristelige overbevisning ikke ønsker at være tilsluttet Textilarbejderforbundet.

Jeg vil også gerne påkalde den høje regerings og det høje tings opmærksomhed vedrørende nogle spørgsmål, som længe har trængt sig på i Vendsyssel. Det drejer sig om havneudvidelser og tillige for Frederikshavns vedkommende om de i forbindelse dermed stående planer om banegårdens flytning.

Den 18. juni 1942 stadfæstedes en lov om havneudvidelser m. m. i Frederikshavn og Skagen, hvorefter ministeren for offentlige arbejder bemyndigedes til for statskassens

regning at lade foretage en udvidelse af Frederikshavns havn mod nord og af Skagen fiskerihavn mod vest. Til disse foranstaltninger kan der i Frederikshavn anvendes indtil 10,1 mill. kr. og i Skagen indtil 7 mill. kr., hvilke beløb bevilges ved de årlige finans- og tillægsbevillingslove. Loven var i forvejen vedtaget enstemmigt i begge rigsdagens ting efter grundige udvalgsbehandlinger. For begge havnes vedkommende drejede det sig om bygning af fiskerihavne, og hvad Frederikshavn angår, blev kravet om udvidelse allerede rejst i 1930, altså for 20 år siden, men trods lovens vedtagelse er der dog indtil i dag ikke foretaget så meget som et spadestik. Enhver vil kunne forstå, at det ikke er underligt, om erhvervsdrivende og bystyret i de to byer føler sig behandlet som Askepot med hensyn til de pågældende arbejder. Der er i årene efter krigen ydet tilskud til adskillige formål, som for en retfærdig betragtning ikke tilnærmelsesvis kan siges at være af så livsvigtig betydning som de her omhandlede. Jeg kan i denne forbindelse nævne et lille beløb, men dog et beløb på adskillige tusinde kroner, som sidste vinter blev bevilget til badekabiner ved Furesø bad.

Idet jeg går ud fra, at de ærede medlemmer i denne sal har læst en del af de udmærkede artikler, som rigsdagens presseloge nylig har skrevet i landets aviser efter et besøg i Frederikshavn og Skagen, skal jeg blot tilføje, at det billede, der her oprides af forholdene i de to havne, ingenlunde er fortegnet. Jeg kender forholdene af selvsyn og kan bevidne, at de er kaotiske, utidsvarende og meget mangelfulde. Navnlig fiskerierhvervet, der i de senere år har arbejdet sig op til at være et af vore førende erhverv, hemmes stærkt i sin udvikling og sit arbejde, men også andre erhverv hindres i arbejdet.

Frederikshavns havn henligger i dag i næsten samme skikkelse som efter færdigbygningen i 1891. Fiskerbåde fylder op i alle bassiner, så det f. eks. slet ikke er muligt at skabe ordentlig anlægsplads til de skibe, der besøger turistsejladens mellem Danmark, Norge og Sverige. Disse både bygges større og større, strømmen af rejsende vokser år for år og tæller hver sommer omkring 300 000, men havnen bliver ved at være den samme. Vi glædes sikkert alle over dette livlige samkvem mellem disse tre nordiske lande, thi intet kan bedre udbygge den nordiske enhed end disse gensidige besøg, der ikke alene giver nyttigt kendskab til hinanden, men også knytter venskabsforbindelser i tusindvis folkene imellem, men så